

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy Ph.D. v právní věci žalobce: **Dr. Ing. Z. H.**, zastoupený JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem v Teplicích, Dlouhá 31/63, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, A. Čermáka 2a, za účasti: **Jan Becher – Karlovarská Becherovka, a. s.**, se sídlem Karlovy Vary, T. G. Masaryka 57, zastoupený JUDr. Karlem Čermákem, advokátem v Praze, Národní 32, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2007, č. j. 9 Ca 190/2005 – 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení Jan Becher – Karlovarská Becherovka, a. s., se sídlem Karlovy Vary, T. G. Masaryka 57, **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Výše citovaným rozsudkem zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2005, č. j. O-71836, jímž byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 17. 9. 2004, č. j. 5854/2004 o zamítnutí návrhu žalobce na výmaz kombinované ochranné známky č. 171970 ve znění „CARLSBAD BECHER BECHEROVKA“, jejíž vlastníkem je společnost Jan Becher - Karlovarská Becherovka, a. s. z rejstříku ochranných známek.

Proti rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb. (dále s. ř. s.). V ní nejprve rozsáhle uvedl námitky proti postupu a rozhodnutí správního orgánu (pod body 1 - 10) a poté důvody nesouhlasu s rozhodnutím městského soudu. Tvrdil, že se městský soud nevypořádal se všemi námitkami uvedenými v žalobě, nebo je nesprávně právně posoudil. Především nesouhlasil se závěry městského soudu, pokud jde o usnesení Okresního soudu v Domažlicích sp. zn. D 572/97 ze dne 25. 2. 1998, podle kterého bylo potvrzeno, že na dědice zůstavitele, tj. také na stěžovatele, přešla veškerá práva k užívání obchodního jména k bylinnému likéru Johann Becher, Karlsbad, vignetě a lahvi. Podle stěžovatele se žalovaný musel zabývat tím, komu svědčí hmotné právo. V řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí žalovaného nebyl poučen tak, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěl újmu (neuvádí však konkrétně jaké poučení postrádal) a nebyla mu dána možnost vyjádřit se ke všem podkladům pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí, což platí i pro řízení u správního orgánu prvního stupně, který nezjistil přesně a úplně skutkový stav. Správní orgán ho donutil zaplatit šestkrát poplatek 1000 Kč a vyhotovil šest rozhodnutí, což je šikanózní jednání. Zápis předmětné známky byl proveden v rozporu se zákonem č. 137/1995 Sb., zejména jeho § 19. Důvody neplatnosti rozhodnutí žalovaného spatřuje stěžovatel v ust. § 32 odst. 1, 3 zákona č. 441/2003 Sb., když shora uvedené ochranné známky byly zapsány v rozporu s ust. § 4 písm. l) a m), § 6, § 7 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. Stěžovatel popírá pravost a správnost smluv, tj. smlouvy o převodu práv k průmyslovému vlastnictví uzavřené dne 12. 12. 1996 podle § 16 zákona č. 92/1991 Sb. a § 19 zákona č. 137/1995 Sb. a § 4 zákona č. 159/1973 Sb., jež byla uzavřena mezi n. p. Jan Becher, výroba lihovin a zapsaným vlastníkem a smlouvy o převodu podnikového know-how ze dne 10. 12. 1996, která byla uzavřena mezi s. p. Jan Becher, výroba likérů a zapsaným vlastníkem, (podle rozsudku NS ČR ze dne 17. 04. 1996, č. j.: 3 Cdon 1031/96, popře-li účastník pravost, resp. správnost soukromé listiny, pak platí, že účastníka, který tuto listinu předložil k důkazu, stíhá důkazní povinnost a břemeno důkazní, tento účastník tedy nese procesně nepříznivé následky toho, že se v řízení nepodaří prokázat pravost či správnost soukromé listiny). V řízení před správními orgány proto muselo být dokázáno, že zapsaný vlastník nabyl právo k ochranným známkám na základě bezvadného titulu, tedy že převodce ze smlouvy o převodu práv k průmyslovému vlastnictví ze dne 12. 12. 1996 byl skutečně nositelem práva, které převáděl. Dále také na základě jakého titulu svědčilo právo k ochranným známkám, obchodnímu jménu a označení původu podniku Jan Becher, výroba lihovin, národní podnik, Karlovy vary, který byl zapsán do obchodního rejstříku, respektive podnikového rejstříku, dne 21. 1. 1976. Na základě jakého titulu svědčilo právo k podnikovému know-how podniku Jan Becher, výroba lihovin, státní podnik, Karlovy Vary, který byl zapsán do obchodního rejstříku, respektive podnikového rejstříku, dne 30. 12. 1988. V podstatě muselo být podle stěžovatele dokazováno, kdo byl vlastně nositelem těchto práv od roku 1945 do roku 1976, respektive 1988, a od koho vlastně tato práva na tvrzené převodce a nabyvatele přešla. Zapsaný vlastník ochranných známek je nenabyl od podniku, který byl privatizován, to je od státního podniku, ale od národního podniku smlouvou podle § 16 zákona č. 91/1992 Sb., ačkoliv zákon č. 92/1991 Sb. se vztahoval toliko na státní podniky, nikoliv národní podniky, když národní podnik podle tohoto zákona privatizován nebyl. Smlouva ze dne 12. 12. 1996 byla uzavřena v rozporu se zákonem a je absolutně neplatná. Evidenční

zápisy u správního orgánu byly provedeny v rozporu se zákonem. Správní orgány tento hmotně-právní titul řádně nezkoumaly, ačkoliv to byla jejich povinnost. Dokonce ho ani neměly k dispozici. Smlouva ze dne 12. 12. 1996 v originálu ani v ověřené kopii není ve správním spisu založena. Zapsaný vlastník zčásti nabýval práva k ochranným známkám již správním orgánem evidovaným, ale zčásti jen k podané přihlášce. V prosinci 1996 neměl převodce ještě některé ochranné známky ani zapsané pro sebe, ale již je převáděl, přičemž o nabývacím titulu práva hmotného smlouva neobsahuje žádné ustanovení. Od 1. 4. 1991 byl převod majetku ve vlastnictví státu omezen ustanovením § 45 zákona č. 92/1991 Sb., o velké privatizaci, bez výjimky udělené vládou ČR nemohl státní podnik převést na zapsaného majitele ani postupy výroby bylinného likéru, ani technologický postup získávání aromatických látek, když se nejedná ani o převod mezi dvěma státními podniky. Smlouvy ze dne 10. 12. 1996 i ze dne 12. 12. 1996 podepsal Ing. V. L., CSc. jako ředitel obou podniků. Jednalo se tedy o konflikt zájmů. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze 3 Cmo 1446/94. Stěžovatel má v držení původní recepturu na výrobu likéru Becherovka. Důkazy, kterými lze tuto skutečnost dokázat jsou „Materiálový průzkum originálu listiny, Smlouva darovací vystavená JUDr. V. V., notářem v Domažlicích, a uzavřená mezi panem A. B. a pány L. K. a J. H. ze dne 1. března 1939“, který prokazuje pravost této smlouvy. Tato smlouva byla předložena stěžovatelem v dědickém řízení před Okresním soudem v Domažlicích při dodatečném projednání dědictví. Pravost této listiny prokazuje i znalecký posudek č. 14/97 ze dne 13. února 1997 a znalecký posudek RNDr. M. M. ze dne 27. 04. 1997. Všechny tyto důkazy pak dokazují, že došlo k darování původní receptury na výrobu likéru Becherovka darovací smlouvou ze dne 01.03.1939 předkům stěžovatele. Že zapsanému vlastníkovi nesvědčí právo k ochranným známkám, ani právo k zelené lahvi a není majitelem obchodního jména Johann Becher, stěžovatel vyvozuje nejen z výše uvedeného důvodu, ale i z rozhodnutí Okresního soudu v Domažlicích sp. zn. D 571/97 ze dne 24. 11. 1997, respektive sp. zn. D 572/97 ze dne 25. 2. 1998 a z osvědčení č. 230672, 230673, 230674, 201577, podle nichž na území Ruské federace je majitelem ochranných známek stěžovatel.

Podle rozhodnutí soudu v Moskvě - Dorogomilovu ze dne 9. července 2002 (na rozhodnutí je uvedeno nesprávně 9. června 2002) a podle usnesení předsednictva Moskevského městského soudu ze dne 6. března 2003 bylo těmito soudy již rozhodnuto o uznání nároků k ochranným známkám ve smyslu čl. 53 Smlouvy mezi ČSSR a SSSR ze dne 16. května 1983 o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných a trestních vyhl. č. 95/1983 Sb. Podle § 63 a následující z. č. 97/1963 Sb., v platném znění, není k uznání cizích rozhodnutí v ostatních věcech, než která jsou jmenovitě uvedena v § 65 a 67 cit. zákona, potřeba provádět žádné zvláštní řízení, a uznání se provede tím, že československý soud k němu přihlédne, jako by šlo o rozhodnutí československého orgánu (§ 65 cit. zákona, R 26/1987).

Soud dle stěžovatele posoudil nesprávně žalobní námitku o nedostatečném poučení a o nedání možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a návrhy důkazů, když vytvořil novou tezi, že pokud jsou předloženy důkazy do spisu, ale správní orgán tyto důkazy nepoužije pro své rozhodnutí, pak se nejedná o podklad rozhodnutí a správní orgán nemusí dát účastníkovi řízení možnost podle § 33 odst. 2 správního řádu. Podle názoru městského soudu nelze podle stávající právní úpravy přezkoumávat legalizaci způsobu nabytí ochranné známky, když uzavřel, že rozpor s § 19 z. č. 137/1995 Sb. nemá pro toto

řízení žádný význam, ale neuvedl již, z jakých skutečností tento závěr dovozuje. Tím v podstatě soud zaujal nesprávný právní názor, že nelze napadnout zápis převodu ochranné známky, pokud uplynula doba delší tří roků, znamená to, že pokud došlo k převodu ochranných známek bez právního důvodu, převod přesto platí.

Městský soud taktéž nesprávně právně posoudil i rozdělení věci správním orgánem, když se jedná o rozhodnutí, která jsou skutkově i právně zcela identická a týkají se týchž účastníků. Zde odkazuje stěžovatel na nálezný Ústavního soudu ČR ze dne 16. 03. 2006, sp. zn. I. ÚS 664/03, obdobně pak i nedání možnosti ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu na rozhodnutí NSS ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003. Ve věci výroku I. rozsudku pak odkazuje stěžovatel na rozhodnutí NS ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. 22 Cdo 655/2001, který je dle tohoto judikátu neurčitým, proto vadou řízení, která má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Žalobní námitky podpořil stěžovatel při jednání dne 27. dubna 2007 ještě poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2006 č. j. As 59/2006. Důvody, pro které byla uvedena žalobní námitka nedostatečného poučení a nedání možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jsou uvedeny v žalobě. Správní soud neposkytl ochranu právům stěžovatele, když uzavřel, že žalobce žalobní námitky blíže neodůvodnil, proto neumožnil soudu přezkum napadeného rozhodnutí.

Stěžovatel z výše uvedených důvodů navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti písemně vyjádřil a navrhl její zamítnutí. Ve vyjádření žalovaný namítá, že kasační stížnost se nově, mimo prostor správního i soudního jednání týkajícího se předmětné kombinované ochranné známky opírá o tvrzení, že stěžovatel standardně uplatňoval v jiných podáních proti ochranným známkám ve vlastnictví akciové společnosti Jan Becher – Karlovarská Becherovka. Stěžovatel napadá společně 12 ochranných známek tohoto vlastníka s odvoláním na tvrzenou smlouvu z roku 1939 o převodu práv k likéru, viněti a láhvi na jeho děda. V kasační stížnosti tedy stěžovatel uplatňuje důvody, které nebyly předmětem správního řízení ani soudního přezkumu, soudu v podstatě nevytýká žádná pochybení, která by podle § 103 s. ř. s. mohla být podkladem pro podání kasační stížnosti. Je zřejmé, že stěžovatel zaměnil řízení v dané věci s jinou uplatněnou žalobou projednávanou u městského soudu. O tom svědčí mimo jiné skutečnost, že ve věci nebylo vedeno před soudem ústní jednání a přesto se stěžovatel dovolává jednání ze dne 27. 4. 2007.

Osoba zúčastněná na řízení Jan Becher – Karlovarská Becherovka, a. s. ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její zamítnutí. Ke stěžovateli zmiňovanému „úřednímu potvrzení“ Okresního soudu v Domažlicích ze dne 25. 2. 1998 poznamenává, že předmětné potvrzení vydané Okresním soudem v Domažlicích pod sp. zn. D 572/97, Nd 9/98 v řízení o dodatečném projednání dědictví po K. H. , otci žalobce, není rozhodnutím soudu podle občanského soudního řádu a jako takové nezakládá práva a povinnosti. Pokud jde o usnesení jmenovaného soudu vydané pod stejnou spisovou značkou dne 25. 2. 1998, jedná se o rozhodnutí o zastavení řízení, tj. o rozhodnutí procesní povahy, které jako takové opět nemůže založit žádná hmotně-právní práva a povinnosti. Dále osoba zúčastněná opětovně upozorňuje na to, že v usnesení Okresního soudu v Domažlicích se nehovoří o právech k napadené ochranné známce. Jsou zde zmíněna pouze práva spojená s

používáním obchodního jména k bylinnému likéru Johann Becher, Karlsbad, viněty a lahve. V potvrzení se dále hovoří o „veškerých právech, která na zůstavitele K. H. přešla dle úředního potvrzení Okresního soudu v Domažlicích ze dne 24. 11. 1997, č. j. D 571/97 ve věci dědictví po jeho otci J. H.“. Z dokumentu je zřejmé pouze to, že stěžovatel je dědicem po svém otci a to, že na něj v rámci dědického řízení přešla nějaká práva, jejichž skutečnou existenci soud v řízení nezkoumal. Z potvrzení tedy nelze vyčíst, o jaká konkrétní práva se jednalo. Je však zřejmé, že nešlo o vlastnické právo k napadené ochranné známce. V této souvislosti byla zúčastněnou osobou již v prvním stupni řízení před žalovaným předložena kopie dopisu Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 24. 9. 2003, kterým ministerstvo odpovědělo na žádost Arbitrážního soudu v Moskvě o poskytnutí informací. Z dopisu vyplývá, že předmětné usnesení Okresního soudu v Domažlicích je usnesením procesní povahy. Nejedná se o rozhodnutí ve věci samé. Závazný je výrok usnesení, který zní: „Řízení se zastavuje“. Odůvodnění nemá závazný charakter, neboť v něm soud pouze konstatuje, čeho se stěžovatel v řízení domáhal, jak soud věc posoudil a k jakému závěru došel. Není proto možné tvrdit, že na základě usnesení přecházejí na pana Z. H. veškerá práva k ochranným známkám, jejichž majitelem je společnost Jan Becher - Karlovarská Becherovka, a. s. „Úřední potvrzení“ není rozhodnutím soudu, ani je nemůže nahradit, tudíž z jeho povahy ani obsahu nelze rovněž usuzovat, že se jím převádějí na dědice - pana Z. H. a paní J. H. - jakákoli práva k předmětné ochranné známce.

Tvrzení stěžovatele o tom, že žalovaný (a zřejmě tedy i městský soud) se měl zabývat otázkou, komu svědčí hmotné právo, je s ohledem na výše uvedené skutečnosti zcela bezpředmětné, neboť z rozhodnutí, na která se stěžovatel odvolává, nelze dovodit existenci žádného jeho hmotného práva. Stěžovatel dále tvrdí, že ve správním řízení před žalovaným nebyl poučen tak, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěl v tomto řízení újmu. Dále tvrdí, že mu nebyla dána příležitost vyjádřit se ke všem podkladům pro rozhodnutí. V této souvislosti však stěžovatel neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by jeho tvrzení dokládaly. Osoba zúčastněná na řízení se domnívá, že žádné takové skutečnosti ani neexistují, neboť stěžovatel měl možnost seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí žalovaného. Proto je třeba výše uvedené tvrzení stěžovatele považovat za zcela nepodložené.

Pokud stěžovatel zpochybňuje majetková práva převodce k nehmotným statkům převáděným smlouvou ze dne 12. 12. 1996 má zúčastněná osoba zato, posuzování platnosti smlouvy nemohlo být předmětem správního řízení o návrhu stěžovatele na prohlášení ochranné známky za neplatnou, neboť takovým návrhem nelze napadat platnost převodu ochranné známky. Zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, neumožňuje napadnout nebo namítnout ve správním řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví platnost převodu ochranné známky, a to ani účastníkům smlouvy o převodu, ani třetím osobám. Pokud jde o návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou, ten lze opřít pouze o skutečnosti, které existovaly v době zápisu napadené známky do rejstříku. Žalovanému tedy zjevně nepříslušelo zabývat se otázkou platnosti výše uvedených smluv. Posuzování této otázky proto nepříslušelo ani správnímu soudu v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví o návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou. Bez ohledu na uvedené skutečnosti je nutné uvést, že podle ustanovení svého § 1 upravuje zákon č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, mimo jiné podmínky převodu majetku státu, k němuž mají právo

hospodaření státní podniky, státní peněžní ústavy, státní pojišťovny a jiné státní organizace (dále jen „podnik“). Právní úprava obsažená v tomto zákoně se tedy neomezuje pouze na státní podniky, ale i na jiné státní organizace. Mezi takovéto jiné státní organizace nepochybně patří rovněž národní podnik, neboť jde o samostatnou právnickou osobu, která hospodář s majetkem ve vlastnictví státu. Proto je stěžovatelovo tvrzení o neplatnosti smlouvy ze dne 12. 12. 1996 uzavřené mezi národním podnikem Jan Becher a zúčastněnou osobou zcela nepodložené. Okolnost, že předmětná smlouva byla podepsána za obě strany stejnou fyzickou osobou, která byla oprávněna za každou ze stran činit právní úkony, nemá žádný vliv na platnost smlouvy. Pokud jde o smlouvu o převodu podnikového know-how ze dne 10. 12. 1996 uzavřenou mezi státním podnikem Jan Becher a zúčastněnou osobou, tato smlouva podle názoru zúčastněné osoby s předmětem správního řízení před žalovaným o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou ani s předmětem tohoto soudního řízení nijak nesouvisí.

Pokud stěžovatel svá práva odvozuje od Smlouvy darovací mezi A. B. na straně dárce a L. K. a J. H. na straně obdarovaných, která měla být podle tvrzení žalobce sepsána JUDr. V. V., notářem v Domažlicích, dne 1. 3. 1939 a dále zmiňuje znalecký posudek RNDr. M. M. ze dne 27. 4. 1997, který měl prokazovat pravost uvedené darovací smlouvy, odkazuje zúčastněná osoba na vyjádření k návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou, v němž jsou podrobně popsány důvody, na jejichž základě je uvedenou smlouvu nutno označit za padělek, jakož i důvody, proč by tato smlouva neměla žádné právní následky i kdyby se jednalo o smlouvu platnou. Z odůvodnění rozsudku napadeného kasační stížností vyplývá, že se soud textem uvedené darovací smlouvy zabýval. Nehodnotil však platnost smlouvy. Omezil se na (nepochybně správné) konstatování, že k tvrzenému převodu práv na stěžovatele touto smlouvou nedošlo, neboť nebyla splněna podmínka, že dojde k omezení výroby Becherovky a nebude jiným způsobem užíváno jméno Johann Becher.

V této souvislosti je dále nutno připomenout skutečnost již opakovaně zmiňovanou v průběhu správního řízení před žalovaným, totiž, že předmětem uvedené darovací smlouvy, ať je platná, resp. účinná či nikoli, nepochybně nebyla ochranná známka, která byla napadena návrhem na prohlášení za neplatnou. Předmětem této smlouvy byla práva k „obchodnímu jménu k bylinnému likéru Johann Becher, Karlsbad, vigneté a lahvi“. Proto je posuzování této smlouvy zcela bezpředmětné. Stěžovatelem citovaná rozhodnutí ruských soudů jsou dle názoru zúčastněné osoby bez významu, a to především z toho důvodu, že jejich předmětem nebyla práva k napadené ochranné známce. Avšak i kdyby tomu tak bylo, nemohl by žalovaný ve správním řízení k těmto rozhodnutím přihlížet, neboť známkové právo je ovládáno zásadou teritoriality.

K tvrzení stěžovatele o tom, že zápis napadené ochranné známky byl proveden v rozporu se zákonem č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, ve znění účinném ke dni uzavření smlouvy ze dne 12. 12. 1996, a to zejména v rozporu s ustanovením § 19 tohoto zákona, zúčastněná osoba konstatuje, že platný zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, nedává možnost napadnout nebo namítnout ve správním řízení platnost převodu ochranné známky. Toto neumožňoval ani zákon č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, účinný v době uzavření předmětné smlouvy. Návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou lze opřít pouze o skutečnosti, které existovaly v době zápisu

napadené známky do rejstříku. Již ve správním řízení bylo poukazováno na ustanovení § 52, které řeší případy, kdy je podán návrh na prohlášení neplatnosti proti známce zapsané do rejstříku v době před jeho účinností. V takovém případě se zápisná způsobilost posuzuje podle zákona platného v době zápisu napadené známky. Napadená ochranná známka byla do rejstříku zapsána dne 15. 3. 1993. V době jejího zápisu upravoval oblast ochranných známek zákon č. 174/1988 Sb., o ochranných známkách. Citovaný zákon upravuje výluky ze zápisné způsobilosti v ustanovení § 4. Toto ustanovení neobsahuje žádný z důvodů vyloučení ze zápisu, kterých se stěžovatel dovolával ve svém návrhu na prohlášení známky za neplatnou. Proto je třeba konstatovat, že napadená známka nebyla zapsána v rozporu s citovaným ustanovením. Pokud jde o odkaz na ustanovení § 19 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, uvedený v žalobě, tento je pak zcela nesrozumitelný, neboť uvedené ustanovení upravuje možnost převodu ochranné známky a nikoli výluky ze zápisu.

K namítanému rozporu zápisu s ustanoveními § 4 písm. 1) a m), § 6 a § 7 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. odkazuje zúčastněná osoba na předchozí část tohoto podání a opět upozorňuje, že v případě, kdy je podán návrh na prohlášení za neplatnou proti známce zapsané do rejstříku v době před účinností zákona č. 441/2003 Sb., se zápisná způsobilost v souladu s ustanovením § 52 tohoto zákona posuzuje podle zákona platného v době zápisu napadené známky. Odkaz na ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. upravující podmínky neplatnosti ochranné známky je tedy v daném případě bezpředmětný.

Dále upozorňuje zúčastněná osoba na skutečnost, že se stěžovatel ve své kasační stížnosti vůbec nezabývá důvodem, pro který byla podána jeho správní žaloba, tedy skutečností, že návrh stěžovatele na zrušení kombinované ochranné známky č. 171970 „CARLSBAD BECHER BECHEROVKA“ nebyl stěžovatelem ve správním řízení řádně odůvodněn.

Nejvyšší správní soud ve věci vychází z toho, z jakých důvodů správní orgán zamítl návrh stěžovatele na výmaz kombinované ochranné známky č. 171970 ve znění „CARLSBAD BECHER BECHEROVKA“. Podle obsahu správního spisu prvostupňový správní orgán rozhodnutím ze dne 17. 9. 2004, sp. zn. O-71836 tak učinil proto, že stěžovatel neodstranil vady svého podání, neboť z něho nebylo zřejmé, na základě kterého ustanovení tehdy platného zákona č. 137/1995 Sb. se domáhá výmazu. Stěžovatel byl poučen písemností ze dne 10. 4. 2004 o nedostacích svého podání, neboť z něho nebylo zřejmé, na základě kterého ustanovení tehdy platného zákona č. 137/1995 Sb. se domáhá výmazu, a o tom, že od 1. 4. 2004 nabyl účinnosti zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a byl vyzván, aby specifikoval, podle kterého ustanovení uvedeného zákona navrhuje zrušit nebo prohlásit za neplatnou ochrannou známku (ochranné známky). Stěžovateli byla poskytnuta lhůta 14 dnů k odstranění vad podání a byl poučen o tom, že nevyhoví-li výzvě, bude jeho návrh zamítnut. Poučení stěžovatel převzal dne 26. 6. 2004. Podání ze dne 8. 7. 2004, kterým stěžovatel reagoval na výzvu prvostupňového správního orgánu se zcela evidentně podle svého obsahu netýká kombinované ochranné známky č. 171970 ve znění „CARLSBAD BECHER BECHEROVKA“. V rozkladu proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu stěžovatel vytýkal nezákonnost postupu prvostupňového správního orgánu, avšak ani v tomto rozkladu neuvedl-nedoplnil svůj návrh ve smyslu výzvy ze dne 10. 4. 2004. Žalovaný jako orgán rozhodující o rozkladu,

rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Učinil tak svým rozhodnutím ze dne 19. 4. 2005, sp. zn. O-71836. V něm dospěl k závěru, že prvostupňový orgán postupoval správně, když návrh zamítl, protože stěžovatel své podání řádně nedoplnil a bez doplnění nebylo jeho podání projednatelné. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu a toto rozhodnutí přezkoumal napadeným rozsudkem městský soud.

Rozhodnutím správního orgánu (jako celku) byla vymezena přezkumná činnost soudu na základě žaloby podané stěžovatelem. Městský soud mohl přezkoumat jen to, o čem správní orgán rozhodl, respektive o čem rozhodnout měl. Městský soud takto postupoval a rozhodnutí žalovaného řádně přezkoumal.

Ve vztahu k rozhodnutí žalovaného (respektive správního orgánu jako celku) a jeho přezkoumání městským soudem, se značně rozsáhlá kasační stížnost stěžovatele jen v malé části týká rozhodovacích důvodů městského soudu. Jedná se o bod 8., v němž tvrdí, že postupem správního orgánu bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, toto porušení však nespecifikuje a jen cituje ustanovení správního řádu, Úmluvy o ochraně lidských práv a Listiny základních práv a svobod. Dále se jedná o bod 12. písm. ab), v němž v obecné rovině městskému soudu vytýká, že se nevypořádal se všemi námitkami uvedenými v žalobě, nebo věc nesprávně právně posoudil a dále namítá, že v řízení před správním orgánem nebyl řádně poučen tak, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěl újmu. Tuto námitku pak opakuje i v bodu 13. kasační stížnosti. Další částí kasační stížnosti se stěžovatel zcela mýlí s rozhodovacími důvody městského soudu.

Nejvyšší správní soud mohl přezkoumat napadený rozsudek městského soudu jen z důvodů výše uvedených, což učinil a dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná.

Městský soud ve svém rozsudku vycházel z obsahu správního spisu, z obsahu žaloby, věc správně právně posoudil a své rozhodnutí podrobně a přiléhavě odůvodnil.

Podstata sporu v řízení o kasační stížnosti je v tom, zda správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když návrh stěžovatele zamítl pro neodstranění vad návrhu a v té souvislosti, zda byl stěžovatel správním orgánem řádně poučen. Na obě námitky uplatněné již v žalobě městský soud reagoval a v postupu správního orgánu a v jeho rozhodnutí nezjistil nezákonnost nebo vady řízení. Nejvyšší správní soud i v těchto bodech s městským soudem souhlasí. Ani on nemá pochybnosti o tom, že věcnému projednání návrhu stěžovatele vztahujícímu se k ochranné známce č. 171970 ve znění „CARLSBAD BECHER BECHEROVKA“ bránil nedostatek konkretizace ze strany stěžovatele, jakého rozhodnutí a podle jakého ustanovení zákona se domáhá, přestože byl o nutnosti takové konkretizace poučen a to naprosto dostatečným způsobem. Postupem správního orgánu nebylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces. Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 7. 2003, sp. zn. IV. ÚS 40/03 dospěl k závěru, že *„postup správního soudu, který nepřezkoumá rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu uplatněných žalobních námitek, odporuje zásadám spravedlivého procesu.“* K takové situaci však v daném případě nedošlo.

Kasační stížnost stěžovatele shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

V řízení o kasační stížnosti měl úspěch žalovaný a měl by proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému však náklady v tomto stadiu řízení nevznikly a tomu odpovídá rozhodnutí o nákladech řízení uvedené ve výroku.

Osobě zúčastněné na řízení nebyla v řízení o kasační stížnosti soudem uložena žádná povinnost a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu